

El president Obama somriu enmig d'una multitud que l'envolta, durant un acte de suport al candidat demòcrata a l'estat d'Oregon, el 20 d'octubre passat.

Obama se la juga

WASHINGTON ■ Ricard González

Els darrers dies, el president dels Estats Units, Barack Obama, s'ha embarcat en una ronda electoral per diversos estats arreu del país. És l'últim esforç del Partit Demòcrata per mobilitzar les bases, més aviat apàtiques, abans de les eleccions legislatives del dimarts 2 de novembre. En contrast, l'Amèrica conservadora exhibeix un gran energia, excitada davant la possibilitat de recuperar el Congrés, just dos anys després de la pitjor desfeta de les últimes dècades. Aquest diferència d'entusiasme entre progressistes i conservadors pot ser la clau que expliqui els resultats a les urnes. Totes les enquestes mostren un profund malestar en la majoria de la societat envers la situació del país, sobretot des d'un punt de vista econòmic, i apunten a una clara derrota demòcrata. De fet, el principal encàrrec que va rebre Obama per part de l'electo-

rat el 2008 va ser reactivar l'economia, una objectiu en què, de moment, ha fracassat. Per acabar-ho d'adobar, per a desgràcia del president, els republicans gaudeixen d'un notable avantatge financer. En una sentència històrica, l'any passat el Tribunal Suprem va aixecar algunes restriccions legals a les donacions de les empreses privades a les campanyes electorals, cosa que s'ha traduït en una allau de milions per al Partit Republicà i per a les organitzacions conservadores que els donen suport. Així doncs, la gran pregunta que es fan els analistes és quin serà l'abast de la desfeta del partit que controla totes les palanques del poder a Washington. Per aconseguir la majoria a la Cambra de Representants els republicans necessiten arrabassar 40 escons als demòcrates, una fita que la majoria d'experts consideren força probable. En canvi, les perspectives de recuperar el

Senat són menors. En aquest cicle electoral només es renoven 37 escons dels 100 de la cambra alta, i els republicans haurien de guanyar fins i tot en els estats on les enquestes pronostiquen un empat tècnic. Però passi què passi, les coses ja no seran com abans per al president Obama. Durant la primera fase de la seva presidència, Obama podia ignorar els líders del partit republicà per aprovar les iniciatives legislatives, atès que amb els vots demòcrates i el suport d'algun senador republicà moderat en tenia ben prou. Davant la nova aritmètica parlamentària, l'estadant de la Casa Blanca i els líders republicans al Capitoli hauran de buscar compromisos si no volen que el país caigui en un bloqueig legislatiu absolut. El problema és que, amb les presidencials del 2012 a l'horitzó, no sembla que ni l'un ni els altres tinguin incentius per a cercar una entesa.

EL TEMPS

Rousseff va camí de la presidència.

BUENOS AIRES ■ Federico Rivas

Rousseff, més a prop. Si les enquestes no s'equivoquen, l'ex-guerrillera i militant del Partit dels Treballadors (PT), Dilma Rousseff, es convertirà diumenge que ve dia 31 d'octubre en la nova presidenta del Brasil. La primera dona d'arribar al poder al país més gran de l'Amèrica Llatina ha tingut durant tota la campanya la benedicció del president Luiz Inácio Lula da Silva, que després de vuit anys de govern s'ha convertit en el mandatari més popular de la història d'aquest país. L'últim sondatge fet per la consultora privada Vox Populi atorga a Rousseff el 51% dels vots, un resultat més que suficient per a vèncer a la segona volta José Serra, que amb el 39% de la intenció de vot espera un miracle que permeti un representant del Partit de la Socialdemocràcia Brasileira (PSDB) tornar a la presidència. A la primera volta, que va tenir lloc el 3 d'octubre, Rousseff va quedar a només tres punts de la majoria absoluta, però una campanya accidentada va fer pensar fins i tot que el seu camí cap a la presidència podia no ser tan planer com s'esperava. Rousseff ha rebut l'atac dels grups conservadors de l'Església Catòlica, que han transmès a l'opinió pública, mitjançant una massiva campanya de correus electrònics anònims, que la candidata del PT estava disposada a legalitzar l'avortament. La versió va ser reforçada per la suposada defensa de Rousseff dels matrimonis homosexuals, al mateix temps que un cronista de televisió aconseguia fer-la enfadar davant les càmeres en demanar-li, sense embuts, si era lesbiana. Rousseff, de fet, es va queixar la setmana passada al llarg d'un debat amb Serra que ha estat víctima d'una campanya difamatòria i va acusar el seu rival de ser al darrere

d'alguns dels missatges en contra seu. "Hi ha hagut canvis en relació amb la primera volta. L'escenari avui és el d'una elecció més atapeïda", va dir l'analista polític Carlos Ranulfo, de la Universitat Federal de Minas Gerais. De fet, Serra sembla haver guanyar força, malgrat que a la primera volta va quedar a gairebé 20 punts de la victòria. "Hi ha més possibilitats que Dilma guanyi, però Serra mostra que té força i una confiança creixent després d'haver sobreviscut a la primera volta", assenyalava Carlos Lopes, analista polític de Santa Fe Ideias. De totes maneres, la fortalesa de Lula entre els sectors populars, on 28 milions de persones han sortit de la pobresa i han passat a ser classe mitjana, ha estat determinant per a mantenir Dilma Rousseff al capdavant dels sondatges. Aquest diumenge 31 d'octubre només una catàstrofe electoral podria prendre-li la victòria.

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

L'islam també és alemany. França bull amb la guerra del combustible, a Londres el govern conservador-liberal fulmina l'estat de benestar amb més contundència que Margaret Thatcher i a Espanya, el president Rodríguez Zapatero lloga Rubalcaba com a guardaespalles. La crisi exhibeix a Europa els seus rostres més dràstics, però, mentrestant, l'economia alemanya rutlla, rutlla i rutlla, amb unes perspectives per al 2010 que freguen –depèn de si les mira el

govern o els experts– el 3,5% de creixement econòmic i un rècord exportador de cara a l'any vinent. Això vol dir que Alemanya és la bassa d'oli en una Europa que trontolla? Doncs no. La coalició de centre-dreta d'Angela Merkel s'enfonsa als sondatges, que no li donen cap possibilitat de supervivència. I, per acabar-ho d'adobar, els seus polítics es compliquen la vida amb un debat sobre l'islam d'aquells que fan revifar la por de la xenofòbia. En vista d'això, no cal que la ultradreta i els partits neonazis arribin al Parlament, ni tampoc que aparegui una força més a la dreta de la Unió Cristianodemòcrata de Merkel, a l'estil dels partits islamòfobs dels països veïns. Alemanya no ha deixat mai de fer por, ni en temps de pau ni de guerra. Va encendre la flama Thilo Sarrazin, un assessor del Partit Socialdemòcrata al Bundesbank, que ara ja no ho és, amb la presentació d'una Bíblia islamòfoba on parlava de la desintegració d'Alemanya. El debat es va inflar. Després van venir el president del país, Christian Wulff, explicant als seus compatriotes que l'islam és part d'Alemanya. Tot seguit, se li van tirar al damunt els col·legues de la Democràcia Cristiana (CDU), sense que Merkel pogués calmar-los. I, a sobre, els germans de la Unió Socialcristiana de Baviera s'han dividit entre els qui donen suport i els qui s'espanten de la reflexió del seu líder, Horst Seehofer, que considera que no han d'arribar més immigrants "d'àmbits culturals aliens". Merkel, en lloc de donar el pertinent cop de puny a la taula i fer callar tothom, va decretar, tranquil·lament, que la societat multicultural alemanya no existeix, mentre el president Wulff, de viatge a Istanbul, feia d'home bo, tot dient que els cristians són part de Turquia. La CDU sembla decidida a posar fi a l'etapa de socialdemocratització que es va imputar a Merkel per recuperar l'electorat perdut per la dreta. D'aquí a quinze dies, Merkel tindrà al davant un congrés del partit, dominat per l'apostolat en favor de la cultura dominant judeo-cristiana d'Alemanya. És igual que les esglésies siguin buides. O t'hi integres o no tens lloc a la locomotora econòmica europea, és la consigna de partida.

EL TEMPS

Alemanya debat sobre l'islam.